

รามคำราฯ

ภาคสอง สมัยที่ ๗๕ ปีการศึกษา ๒๕๖๔ เล่มที่ ๑๐

บทบรรณาธิการ

คำตาม ผู้รับจำนำของมีได้ใช้สิทธิหรือใช้สิทธิแต่ยื่นคำร้องขอเมื่อพ้นกำหนดตาม ป.ว.พ. มาตรา ๓๒๔ หากเป็นการขายโดยปลดจำนำของผู้รับจำนำของมีสิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ แก่ตนก่อนเจ้าหนี้อื่น หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาภัยการวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษายกที่ ๔๙๔/๒๕๖๔

ป.ว.พ. มาตรา ๓๒๔ เป็นการบัญญัติถึงวิธีการที่จะได้รับชำระหนี้หรือได้รับ ส่วนแบ่งจากเงินที่ได้จากการขายหรือจำนวนน่ายทรัพย์จำนำของ กล่าวคือ ผู้รับจำนำของทรัพย์สิน อาจยื่นคำร้องขอต่อศาลที่ออกหมายบังคับคดีก่อนเอาทรัพย์สินนั้นออกขายหรือจำนวนน่าย ขอให้มีคำสั่งตามข้อ (๑) (ก) หรือ (ข) อาทิเช่น ร้องขอให้เอาทรัพย์จำนำของหลุดตาม ป.พ.พ. มาตรา ๗๒๙ ประกอบ ป.ว.พ. มาตรา ๓๒๔ (๑) (ก) ได้เป็นต้น ทั้งนี้ กรณีที่ผู้รับ จำนำของมีได้ใช้สิทธิหรือใช้สิทธิแต่คำร้องขอขึ้นพ้นกำหนดตาม ป.ว.พ. มาตรา ๓๒๔ แม้ศาลมอบที่จะยกคำร้องขอของผู้รับจำนำของเสียได้ก็ตาม ก็ไม่กระทบถึงสิทธิการบังคับคดี อื่นที่ผู้รับจำนำของมีอยู่เหนือทรัพย์สินหรืออาจร้องขอให้บังคับเหนือทรัพย์สินที่จำนวนนั้นได้ ตามมาตรา ๓๒๒ สิทธิของผู้รับจำนำของหาได้ระงับไปไม่ เพราะสัญญาจำนวนจะระงับ สิ้นไปก็เฉพาะกรณีที่บัญญัติไว้ใน ป.พ.พ. มาตรา ๗๔๔ เท่านั้น จำนวนเป็นทรัพย์สิทธิ ย่อมติดไปกับตัวทรัพย์เสมอ

กรณีจำนวนของสั่งหาริมทรัพย์ บหบัญญัติ ป.ว.พ. มาตรา ๓๒๔ เป็นการบัญญัติให้ ผู้รับจำนำของยื่นคำร้องขอก่อนเอาทรัพย์สินนั้นออกขายทอดตลาดก็เพื่อให้เจ้าพนักงานบังคับ คดีจะได้ดำเนินการไปโดยถูกต้องตามเจตนาของผู้รับจำนำ การที่ผู้รับจำนำของไม่ได้ยื่นคำร้อง ขอต่อศาลก่อนเอาทรัพย์จำนำของออกขายทอดตลาด จึงหาเป็นเหตุให้ผู้รับจำนำของหมดสิทธิ ในฐานะผู้รับจำนำของไม่ เพราะเมื่อเอาทรัพย์จำนำของออกขายทอดตลาดหากเป็นการขาย โดยการปลดจำนำของแล้ว ก็ต้องชำระหนี้จำนวนให้แก่ผู้รับจำนำของก่อนตาม ป.พ.พ. มาตรา ๗๓๒ หากเป็นกรณีที่เจ้าพนักงานบังคับคดีขายทอดตลาดโดยจำนวนติดไป การบังคับคดี แก่ทรัพย์จำนำของก็มิได้ถูกกระทบกระซิ่งถึงสิทธิจำนำของตาม ป.ว.พ. มาตรา ๓๒๔ ผู้ซื้อทรัพย์ จำนำของติดไปก็ต้องรับภาระหนี้จำนวนที่ติดไปกับตัวทรัพย์สินนั้น แม้ผู้รับจำนำของจะไม่ได้ ใช้สิทธิ ตาม ป.ว.พ. มาตรา ๓๒๔ การบังคับคดีย่อมไม่กระทบกระซิ่งสิทธิของ เจ้าหนี้จำนวนของซึ่งอาจร้องขอให้บังคับเหนือทรัพย์สินนั้นได้ตาม ป.ว.พ. มาตรา ๓๒๒ ทั้งนี้

หากผู้รับจำนำของประสงค์บังคับจำนำองก์ต้องปฏิบัติ ตาม ป.พ.พ. บรรพ ๓ ลักษณะ ๑๒ หมวด ๔ และพ้องผู้รับโอนทรัพย์จำนำของเป็นจำเลยเพื่อให้ผู้รับโอนทรัพย์จำนำของเป็นลูกหนี้ ตามคำพิพากษาต่อไปซึ่งการขายทอดตลาดโดยจำนำองติดไป หากผู้รับจำนำองมีได้ร้องขอ ต่อศาลที่ออกหมายบังคับคดีก่อนเอาทรัพย์จำนำองออกขาย เพื่อขอให้เจ้าพนักงานบังคับคดี นำเงินที่ได้จากการขายหรือจำนวนน่ายทรัพย์จำนำองนั้นมาชำระหนี้แก่ตนก่อนเจ้านี้อีก หรือผู้รับจำนำองไม่ได้ยื่นคำร้องขอต่อศาลที่ออกหมายบังคับคดีภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันขายหรือจำนวนน่ายทรัพย์สินนั้นเพื่อขอให้ตนได้รับส่วนแบ่งเงินที่ได้จากการขายหรือ จำนวนน่ายมาชำระหนี้แก่ตนก่อนเจ้านี้อีก ผู้รับจำนำองย่อมหมดสิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ แก่ตนก่อนเจ้านี้อีก ดังนั้น เมื่อได้ยึดและขายทอดตลาดที่ดิน ซึ่งจำเลยที่ ๓ เป็น ผู้ถือกรรมสิทธิ์ โดยปลดจำนำองและผู้ร้องเป็นผู้ซื้อได้ แม้ผู้ร้องจะไม่ได้ยื่นคำร้อง ต่อศาลก่อนเอาทรัพย์จำนำองดังกล่าวออกขายทอดตลาดก็หาเป็นเหตุให้ผู้ร้องหมดสิทธิ ในฐานะผู้รับจำนำองไม่ เมื่อเป็นการขายทรัพย์จำนำองโดยการปลดจำนำองแล้ว จึงต้อง ชำระหนี้จำนำองให้แก่ผู้ร้องซึ่งเป็นผู้รับจำนำองก่อน ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๗๓๒

ค่าตาม คู่ความตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันและศาล มีคำพิพากษา ตามยอม หากคู่ความฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติตามสัญญาประนีประนอมยอมความและ คำพิพากษาตามยอม อีกฝ่ายหนึ่งจะนำคดีมาฟ้องให้รับผิดตามสัญญาประนีประนอม ยอมความซึ่งศาลได้มีคำพิพากษาตามยอมเป็นคดีใหม่ได้หรือไม่

ค่าตอบ มีคำพิพากษารวีกาวนิจัยได้ดังนี้

คำพิพากษารวีกาวที่ ๑๙๔/๒๕๖๕

โดยผลของสัญญาประนีประนอมยอมความและคำพิพากษาตามยอมคดีก่อน หากโจทก์ทั้งสองได้ปฏิบัติตามสัญญาประนีประนอมยอมความและคำพิพากษา ตามยอม โดยนำเงินชำระให้แก่จำเลยครบแล้ว โจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นจำเลยในคดีก่อนย่อม อาศัยสัญญาประนีประนอมยอมความและคำพิพากษาตามยอมคดีก่อนเรียกร้องให้จำเลย ซึ่งเป็นโจทก์ในคดีก่อนขาดทະเบียนได้ถอนจำนำองและส่งมอบต้นฉบับโฉนดที่ดินจำนำอง แก่โจทก์ทั้งสองได้ และจำเลยย่อมมีหน้าที่ต้องขาดทະเบียนได้ถอนจำนำองและส่งมอบต้นฉบับ โฉนดที่ดินจำนำองแก่โจทก์ทั้งสอง จึงถือว่าโจทก์ทั้งสองเป็นบุคคลที่ศาล มีคำพิพากษา หรือคำสั่งให้ได้รับชำระหนี้จากจำเลยโดยอยู่ในฐานะเจ้านี้ตามคำพิพากษา ส่วนจำเลย ถือได้ว่าเป็นบุคคลที่ศาล มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ชำระหนี้แก่โจทก์ทั้งสองโดยอยู่ในฐานะ

ลูกหนี้ตามคำพิพากษาตาม ป.ว.พ. มาตรา ๒๗๔ วรรคหนึ่ง เมื่อโจทก์ทั้งสองเห็นว่า ตนได้ปฏิบัติตามสัญญาประนีประนอมความและคำพิพากษาตามยомโดยชำระเงินให้แก่จำเลยแล้ว จำเลยไม่ยอมจดทะเบียนได้ถอนจำนวนและส่งมอบต้นฉบับในดที่ดิน ที่จำนวนของแก่โจทก์ทั้งสอง โจทก์ทั้งสองชอบที่จะร้องขอให้บังคับคดีแก่จำเลยตาม สัญญาประนีประนอมความและคำพิพากษาตามยомซึ่งเป็นคำร้องขอที่เสนอ เกี่ยวนেองกับการบังคับคดิตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาล ซึ่งคำร้องขอนั้นจำกัดของมี คำวินิจฉัยของศาลก่อนที่การบังคับคดีจะดำเนินไปได้โดยครบถ้วนและถูกต้องซึ่งต้องร้องขอ เข้าไปในคดีเดิมตาม ป.ว.พ. มาตรา ๙ (๒) อันเป็นการร้องขอให้ศาลมีชั้นต้นดำเนินการ ในชั้นบังคับคดีในคดีก่อนโดยได้ส่วนข้อโต้แย้งของโจทก์ทั้งสองและจำเลยเกี่ยวกับการปฏิบัติตามสัญญาประนีประนอมความและคำพิพากษาตามยом หากได้ความตามข้อข้างของ โจทก์ทั้งสอง ศาลชั้นต้นก็ชอบที่จะมีคำสั่งกำหนดวิธีการบังคับคดีแก่จำเลยตามบทบัญญัติ ว่าด้วยการบังคับคดีในหนี้กระทำการตามบทบัญญัติแห่ง ป.ว.พ. มาตรา ๓๕ และ มาตรา ๓๕ หากไม่ได้ความดังกล่าวศาลชั้นต้นก็ชอบที่จะยกคำร้องขอของโจทก์ทั้งสอง โจทก์ทั้งสองไม่อาจนำข้อพิพาทในชั้นบังคับคดีดังกล่าวมาฟ้องร้องจำเลยให้รับผิด ตามสัญญาประนีประนอมความซึ่งได้มีคำพิพากษาตามยомเป็นคดีใหม่ได้ โจทก์ ทั้งสองจึงไม่มีอำนาจฟ้องคดีนี้ ปัญหาเรื่องอำนาจฟ้องเป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวด้วย ความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจ ยกขึ้นวินิจฉัยและพิพากษายกฟ้องโจทก์ทั้งสองได้ตาม ป.ว.พ. มาตรา ๑๔๒ (๕) ประกอบ มาตรา ๒๕๖ และ ๒๕๒

คำถาน กรมสรรพากรยึดที่ดินของผู้ค้างชำระค่าภาษีอากร หลังจากนั้นผู้ร้อง ยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งว่าผู้ร้องได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินดังกล่าวโดยการครอบครองปรปักษ์ และศาลมีคำสั่งให้ที่ดินตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ร้องและผู้ร้องได้นำคำสั่งศาลไปดำเนินการ จดทะเบียนให้ผู้ร้องถือกรรมสิทธิ์แล้ว ดังนี้ กรมสรรพากรจะยื่นคำร้องสอดขอให้ศาลมีกติกา คำสั่งเพื่อให้ที่ดินกลับมาเป็นของผู้ค้างชำระภาษีอากรตามเดิมได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกานี้ ๗๒/๒๕๖๕

ผู้ร้องสอดคล้ายอำนาจตามมาตรา ๑๒ แห่ง ป.ร.ชฎากร ยึดที่ดินพิพาทของ ร. เพื่อขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ค่าภาษีอากรค้างก่อนที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องขอให้มี

คำสั่งว่าผู้ร้องได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทของ ร. โดยการครอบครองปรับปรุงเป็นคืนนี้ ทั้งนี้ ป.รัชฎากร มาตรา ๑๒ วรรคสอง บัญญัติว่า “เพื่อให้ได้รับชำระภาระภาษีอากรค้างให้ อธิบดีมีอำนาจสั่งยึดหรืออายัดและขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ด้อยรับผิดเสียภาษีอากร หรือนำส่งภาษีอากรได้ทั่วราชอาณาจักร โดยมิต้องขอให้ศาลออกหมายยึดหรือสั่ง อำนาจ ดังกล่าวอธิบดีจะมอบให้รองอธิบดีหรือสร婆การเขตก็ได้” และตาม ป.รัชฎากร มาตรา ๑๒ ทวิ ได้บัญญัติบังคับไว้ว่า “เมื่อได้มีคำสั่งยึดหรืออายัดตามมาตรา ๑๒ แล้ว ห้าม ผู้ใดทำลายย้ายไปเสีย ซ่อนเร้น หรือโอนไปให้แก่บุคคลอื่นซึ่งทรัพย์สินที่ถูกยึดหรืออายัด ดังกล่าว” บทบัญญัติตาม ป.รัชฎากรนี้เป็นบทบัญญัติพิเศษให้อำนาจแก่เจ้าพนักงาน ที่จะเรียกเก็บภาษีอากรค้างได้ โดยสั่งยึดและสั่งขายทอดตลาดทรัพย์สินได้เอง โดย ไม่จำต้องนำคดีขึ้นฟ้องร้องต่อศาล และเมื่อมีคำสั่งยึดหรืออายัดแล้ว บุคคลใดจะทำลาย ย้ายไปเสีย ซ่อนเร้น หรือโอนไปให้แก่บุคคลอื่นซึ่งทรัพย์สินที่ถูกยึดหรืออายัดดังกล่าวไม่ได้ สิทธิของผู้ร้องสองตาม ป.รัชฎากร จึงถือได้ว่าเป็นสิทธิอื่น ๆ ซึ่งบุคคลภายนอกอาจ ร้องขอให้บังคับหนึ่งทรัพย์สินนั้นได้ตามกฎหมาย

ผู้ร้องนำคำสั่งศาลชั้นต้นที่ให้ที่ดินพิพาทดังกล่าวเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ร้อง ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๙ ไปแสดงต่อเจ้าพนักงานที่ดินเพื่อดำเนินการขอเปลี่ยนแปลงทางทะเบียน เป็นชื่อของผู้ร้อง ถือได้ว่าเป็นการดำเนินการในชั้นบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่งหาก เจ้าพนักงานที่ดินดำเนินการให้ยอมจะเกิดความเสียหายแก่ผู้ร้องสอง ผู้ร้องสองจึงเป็น ผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่งและถูกโต้แย้งสิทธิที่จะร้องขอเข้ามา ในชั้นบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่งได้ ตาม ป.ว.พ. มาตรา ๕๗ (๑) แม้ว่าในคืนนี้ ผู้ร้องจะได้นำคำสั่งศาลไปดำเนินการจดทะเบียนที่ดินให้ผู้ร้องถือกรรมสิทธิ์แล้ว แต่ก็ปรากฏว่าเป็นการดำเนินการภายหลังจากที่ผู้ร้องสองได้ยึดที่ดินพิพาทไว้แล้ว ตาม ป.รัชฎากร มาตรา ๑๒ ยังมีปัญหาดังนี้วินิจฉัยต่อไปว่า การจดทะเบียนที่ดินนั้น ขอบหรือไม่ ขอบที่ศาลชั้นต้นจะรับคำร้องขอของผู้ร้องสองไว้เพื่อดำเนินการได้ส่วนและ วินิจฉัยถึงข้อโต้แย้งสิทธิของผู้ร้องสองในชั้นบังคับคดีให้ตามรูปคดีต่อไป

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ